

HET BESTE VAN
ADAM
SHARP

Van de auteur van
Het
**ROSIE
PROJECT**

GRAEME SIMSION

Voordat alles losbarstte

Als mijn leven vóór 15 februari 2012 een liedje was geweest, was het misschien ‘Hey Jude’, een simpel pianodeuntje, beginnend met mijn droevige, treurige jeugd. Halverwege leefde het op – ‘better, better, better’ – en was het heel even een voorbode van iets uitzonderlijks. Maar daarna kwam gewoon ‘na-na-na-na’, keer op keer. Best leuk, maar vooral vanwege de herhaling.

Het was eigenlijk niet erg verwonderlijk dat een dag die begon in mijn oude kinderslaapkamer in Manchester, omringd door fotoalbums en platen, het verleden weer oprakelde.

Mijn wandeling naar het station, door straten die grauw zagen van de miezer en de forenzen – diep in hun jas weggedoken en in hun telefoons verdiept – riep niet direct herinneringen op aan vervlogen tijden, maar deed me er wel naar verlangen, naar een zomer onder een blauwe lucht aan de andere kant van de wereld, waar muziek uit gettoblaster het opnam tegen het gelach van nonchalant geklede drinkers op de stoep voor een overvolle pub.

Mijn route leidde me langs het Radisson Hotel: de vroegere Free Trade Hall en het toneel van een bepalend moment in de popmuziek. 17 mei 1966. Iemand in het publiek roept ‘Judas!’ naar de jonge Bob Dylan, die na de pauze het podium weer op is gestapt met een elektrische gitaar, en Dylan beantwoordt dit met een snoeiharde uitvoering van ‘Like a Rolling Stone’. Mijn vader was erbij, in het publiek, een ooggetuige van dit moment

waarin muziekgeschiedenis werd geschreven.

In de stationshal zat een tienermeisje met een lichtblauwe parka en eenzelfde beanie als de mijne ‘Someone Like You’ van Adele te zingen, een liedje over verloren liefde, spijt en het verstrijken van de tijd. Het had gewoon een mooi liedje kunnen zijn, maar de herinnering aan een andere jonge vrouw, nu tweëntwintig jaar geleden, gaf meer diepgang aan de vaststelling dat liefde niet altijd standhoudt.

Ik leunde tegen de muur tegenover de straatmuzikant. Passagiers liepen langs en sommigen gooiden muntjes in haar keyboardkoffer. Ze zong zonder microfoon, vertrouwde op de akoestiek van de afgesloten ruimte. Haar pianospel was eenvoudig, maar ze had een mooie stem en voelde het nummer goed aan.

Ik liet het over me heen komen, liet de simpele sentimenten naar een hoger plan tillen door de muziek en de uitvoering, dompelde me een paar minuten onder in de bitterzoete droefheid van nostalgie, zo anders dan de alledaagse somberheid waarin ik was ontwaakt in het huis van mijn moeder.

Ik gooide een muntje van twee pond in de koffer en werd getraakteerd op een glimlach. Er was een tijd geweest dat ik misschien wel meer had gedaan, een tientje in de koffer had gooid om haar aandacht te trekken, had aangeboden haar te begeleiden zodat zij kon gaan staan om te zingen, een mooie herinnering voor mezelf had gecreëerd. Die tijd was voorbij. Tegenwoordig haalde ik meer herinneringen uit mijn geheugenbank dan ik erin stopte.

Ooit kwam misschien de dag dat ik niets anders meer had dan mijn herinneringen en moest kiezen of ik de overhand gaf aan mijn romantische kant en me erin zou onderdompelen, of aan mijn cynische kant en zou twijfelen aan hun betrouwbaarheid.

Had ik de Australische luchten dieper blauw gekleurd omdat ze het decor vormden voor mijn Eerste Echte Liefde?

Hadden ze Dylan echt uitgejouwd in de Free Trade Hall? Een maand geleden had ik de bootleg uit mijn vaders platenverzameling tevoorschijn gehaald en had mijn moeder de rivier des tijds verder vertroebeld.

‘Je vader had inderdaad een kaartje voor dat concert. Maar hij is niet gegaan. Hij moest werken en had een gezin om voor te zorgen.’

Ik was geneigd de oorspronkelijke versie te geloven. Mijn moeder had er een handje van mijn onberekenbare vader af te schilderen als een betrouwbare kostwinner en rolmodel, vooral de laatste tijd, nu ik geen ‘echte baan’ had. Al zorgde dat laatste er wel voor dat ik midden in de week het halve land door kon reizen om haar naar haar doktersafspraken te brengen.

Maar dat doet er verder niet toe. Ik zou al snel dringender zaken aan mijn hoofd hebben. Later die dag, terwijl ik me in het verleden bleef wentelen en het internet afstruinde naar muzikale weetjes in de hoop dat die me een paar seconden waardering zouden opleveren bij de pubquiz, zou een kosmische dj – misschien de geest van mijn vader – de naald optillen tijdens de na-na-na-na’s in ‘Hey Jude’ met het idee ‘Dat weten we nu wel,’ en de plaat omdraaien naar de B-kant.

‘Revolution’.

DEEL I

1

Ik zat thuis in Norwich feitjes te stampen over Pete Best, de vergeten eerste drummer van The Beatles, toen er rechtsonder in mijn scherm een e-mail verscheen.

van: angelina.brown@tpg.com.au

Hoi

Dat was alles. Hoi. Na tweeëntwintig jaar, waarvan twintig zonder enig contact, besloot Angelina Brown, mijn Eerste Echte Liefde, zomaar vanuit het niets mijn leven te veranderen en ‘Hoi’ te schrijven.

Het moment werd gemarkeerd door een liedje. ‘My Sentimental Friend’, een hit van Herman’s Hermits uit 1969, galmde door mijn hoofd, dankzij de koptelefoon die ik droeg. Dat nummer zou nu een plekje krijgen in de jukeboxmusical van mijn leven, met die zin: ‘There’s the girl I once knew, who broke me in two.’ Het was geen Wordsworth, maar toch toepasselijk genoeg om me aan de afzender te herinneren toen de mail binnenkwam.

Was dit de eerste keer dat ze weer aan me dacht, dat ze haar gedachten liet afdwalen naar de tijd toen ‘Like a Prayer’ boven aan de hitlijsten stond, dat ze zich afvroeg wat er eigenlijk was geworden van die jongen uit die bar in Melbourne op wie ze ver-

liefde was geworden? Had ze gewoon wat door haar lijst van contactpersonen gescrold en zich terloops afgevraagd: 'Hoe zou het nu met hem zijn?'

Klik op Adam Sharp, typ drie letters. VERSTUUR.

Er moest meer achter zitten. Ten eerste zou ik niet tussen haar contactpersonen staan. We hadden geen contact meer gehad sinds de uitvinding van e-mail.

Haar e-mailadres leek te suggereren dat ze nog in Australië woonde. Ik keek op de Wereldklok-website: 13:15 uur in Norwich was kwart over twaalf 's nachts in Melbourne. Was ze dronken? Had ze Charlie verlaten? Had hij haar verlaten? Misschien waren ze vijftien jaar geleden al uit elkaar gegaan.

Ze gebruikte nog steeds haar meisjesnaam. Dat verbaasde me niet. Die had ze de eerste keer ook aangehouden.

Ik wist bijna niets over Charlie, niet eens zijn achternaam. In mijn gedachten had hij dezelfde achternaam als zij. Charlie Brown. Dat kleine, kale stripfiguurtje met zijn honkbalhandschoen: 'Het is een hoge bal, Charlie Brown. Mis hem niet, Charlie Brown.' In het echte leven was ik degene die had gemist.

Op een avond, na een paar biertjes, had ik haar gegoogeld. Ik was niet ver gekomen. Angelina had dezelfde naam als een lid van de commissie gelijke behandeling en een krantencolumniste, en het was te moeilijk voor mijn beschonken brein om haar terug te vinden tussen de rechtszaken en columns. Tenzij ik op afbeeldingen zocht. Ik hield mezelf tegen. Angelina was een verslaving, of dat was ze geweest, en de enige manier om van een verslaving af te komen was geheelonthouding.

Misschien. Het was al lang geleden. Iedere alcoholist wil bewijzen dat hij is genezen. Na een vaste relatie van twintig jaar zou ik toch heus wel een paar e-mails kunnen uitwisselen met mijn ex-geliefde, die weer contact met me had gezocht.

Misschien was ze wel ongeneeslijk ziek en wilde ze alles net-

jes afhandelen. Die gedachte kwam vast voort uit het gesprek met mijn moeder tijdens het ontbijt. Misschien wilden Charlie en zij wel gewoon wat vakantietips voor Noord-Engeland: ‘We zoeken een koude, ellendige plek om even aan die eeuwige zonschijn te kunnen ontsnappen.’ Wat zei het over mijn relatie met Claire als ik me te onzeker voelde om op zo’n onschuldig bericht te reageren?

Ik liet Angelina’s mail liggen tot ’s avonds. Toen Claire thuis kwam, was ik nog steeds mijn opties aan het afwegen. Al roepend voerden we een gesprek, ik vanuit mijn werkkamer, zij onder aan de trap, maar ik zag haar al voor me in haar grijze, belangrijke-vergadering-pak met groene sjaal en hoge hakken die haar een respectabele lengte van 1.62 meter gaven.

‘Sorry. Vergadering liep wat uit. Eten ruikt lekker.’

‘Jamie Oliver. Kipstoofschotel. Ik heb mijn deel al op.’

‘Glas wijn?’

‘Lekker, er staat nog een open fles in de koelkast.’

‘Hoe is het met je moeder?’

‘De uitslagen zijn nog niet binnen. Ik geloof dat ze een beetje bang is.’

‘Heb je haar de groeten gedaan?’

‘Vergeten.’

‘Adam... jammer. Heb je Elvis eten gegeven?’

‘Anders had je dat al wel gemerkt.’

Dat was een goede samenvatting van de relatie die Angelina’s e-mail misschien op de proef zou stellen. Ons huishouden was een goed geoliede machine. We maakten geen ruzie, we aten samen in het weekend, we zorgden voor elkaar. Goede vrienden. Daar worden geen liedjes over geschreven, maar er valt veel voor te zeggen. We hadden het beter voor elkaar dan mijn pubquiz-teamgenoot Sheilagh en haar man Chad, die

voor iedereen zorgden behalve voor elkaar. Of onze vrienden Randall en Mandy, die in een hevige strijd om de voogdij over hun ivf-tweeling waren verwickeld, met slachtoffers van San Jose tot Liverpool. Of mijn ouders, wat dat betreft.

Maar de afgelopen jaren was de resterende romantiek tussen ons langzaam verdwenen. Twee maanden eerder had ik een eenpersoonsbed voor in mijn werkkamer gekocht, zogenaamd vanwege mijn gesnurk en omdat Claire haar slaap nodig had, want ze had veel aan haar hoofd met de mogelijke verkoop van haar softwarebedrijf. Ons seksleven was samen met mij uit de slaapkamer verdwenen, maar ik miste het niet zoveel als ik had verwacht. Ik wist niet of ik daar nu blij mee moest zijn of niet.

Onze situatie verschilde waarschijnlijk niet veel van die van andere stellen van onze leeftijd. Het zou te ver gaan om eventuele gebreken af te schuiven op een relatie die tweeëntwintig jaar eerder was stukgelopen. Ik dacht niet aan Angelina wanneer ik me in een databaseprobleem verdiepte, of me probeerde te herinneren hoe de zanger van de Bonzo Dog Doo Dah Band heette, of Claire een kus op haar voorhoofd gaf als ze naar haar werk ging. Ik dacht alleen aan haar als ik naar muziek luisterde of sporadisch een liedje op de piano speelde. Tijdens die paar minuten of uren was ik weer terug in 1989.

Ik speelde in een bar – niet een pub, een bar – in Melbourne, op de eerste verdieping van een gebouw aan Victoria Parade in de wijk Fitzroy, vlak bij het centrum. Het was een van de weinige tenten die tot laat openbleef, en de bar trok een mengeling van yuppies en babyboomers. In die tijd was een babyboomer nog iemand die vlak na de oorlog was geboren, niet iemand zoals ik die bijna twintig jaar later ter wereld was gekomen.

Op de meeste avonden waren de babyboomers in de meerderheid, dus mijn uitgebreide jaren zestig- en zeventigreper-

toire kwam goed van pas. Aan het begin van de avond druppelde er een gestage stroom klanten binnen, maar het werd pas druk als de restaurantgangers en de overblijvers uit andere pubs hun paraplu's uitschudden, hun winterjassen en wollen mutsen aan de kapstok hingen en een ijskoud pilsje bestelden. Het was begin juli, hartje winter, en Australië had zijn belofte van zonnig oord nog niet ingelost.

De tent zou geen prijzen winnen voor de inrichting. Het had een bar met acht tot tien krukken, een tiental tafeltjes, een paar leren banken, en de muren waren versierd met oude filmposers. Ze serveerden geen echte maaltijden, alleen borrelhapjes. Maar als het eenmaal volstroomde en er meer bargasten stonden dan zaten, zorgde het rumoer en de rook voor meer dan genoeg sfeer.

Ik was inmiddels drie weken in Australië. Een verzekeringsmaatschappij was een nieuw databasesysteem aan het invoeren en ik had een consultancyklus van vijftien maanden binnen-gesleept die me naar verschillende vestigingen over de hele wereld zou brengen. Ik was zesentwintig, amper vijf jaar afgestudeerd als informaticus, en liftte mee op een golf van technologische ontwikkelingen die de oudjes van in de dertig hadden gemist. Informatica was mijn manier om aan mijn eenvoudige achtergrond te ontsnappen, nadat ik de logischere optie van rockster worden had opgegeven.

Toen ik tijdens mijn eerste week in Melbourne met een paar collega's was meegegaan naar de bar om te vieren dat een van hen vader was geworden, had ik een paar liedjes op de piano gespeeld. Ik weet nog dat ik 'Walk Away Renée' speelde ter ere van de pasgeborene, omdat die zo was genoemd. De barman, een onbehouwen type genaamd Shanksy, gaf me een halve pint – een pot – bier. Ik bedankte hem voor het mogen spelen op de piano en hij zei: 'Wanneer je maar wilt, *mate*.'

Daar hield ik hem aan en de bar werd mijn sociale leven. Shanksy gaf me gratis drankjes en ik zette een foaienpot op de piano. Ik verdiende er aardig mee, maar ik deed het niet voor het geld. Mijn gewone baan betaalde goed en ik ontving een onkostenvergoeding waarmee ik een loft boven een vegetarisch restaurant aan Brunswick Street kon betalen, op vijftien minuten met de tram vanaf mijn werk en tien minuten strompelen vanaf de bar.

Ik raakte vertrouwd met de piano. Hij was van het Australische merk Beale, oud, maar met een mooi geluid, en er stond zelfs een microfoon en een kleine versterker bij. Op weg naar mijn werk of na mijn rondje hardlopen in de ochtend kwam ik vaak even langs om de schoonmakers met mijn toonladders te verblijden.

In de avonden maakte die piano een groot verschil. Anders zou ik maar een eenling zijn geweest die zijn eigen drankjes moest betalen, zonder reden om iemand aan te spreken of door iemand aangesproken te worden. En met veel te veel tijd om na te denken over die grote leegte in mijn leven.

Ik had haar niet zien binnenkomen. Ik zag haar pas toen ze naar de piano liep: in de twintig, schouderlang donkerbruin haar met een lichte huid, hooguit 1.70 meter inclusief hakken. In een stad die zich collectief in het zwart kleedde, droeg zij een witte wollen jurk met hoge laarzen.

Ze had een roze cocktail in haar hand. Officieel was het ook een cocktailbar, maar dit was Australië, dus de meeste mensen dronken bier, wijn en simpele mixdrankjes, tenzij ze shotjes achteroversloegen: B-52's en Flaming Lamborghini's. De verzameling sterkedrank achter de bar was meer voor de sier en Shanksy's cocktailrepertoire was beperkt. Maar vanavond had hij een roze klaargemaakt. Met een kers en een parasolletje.

Ik speelde 'Brown Eyed Girl' van Van Morrison en zij kwam bij de piano staan, dichtbij genoeg om mijn aandacht te trekken, nippend van haar cocktail.

Toen ik klaar was, applaudisseerde ze, liep naar me toe en vroeg: 'Ken je "Because the Night"?'

Ik kreeg de kans haar wat beter te bekijken en werd gegrepen door haar ogen: groot en bruin, met onder de rechter een streep uitgelopen mascara tot halverwege haar wang.

Meestal valt parfum me alleen op als iemand het net heeft opgedaan. Misschien had ze dat ook, want de geur was sterk en duidelijk. Voor de volledigheid: het was Obsession van Calvin Klein. Sindsdien kan ik die geur van twintig passen afstand ruiken. Als een vrouw de bus in stapt, pik ik het meteen op, samen met alle bijbehorende herinneringen. Als de madeleines van Proust.

'Dat nummer van Patti Smith,' zei ze, terwijl ik me ondertussen afvroeg of ik iets over de mascara moest zeggen.

'En Bruce Springsteen.'

'Pardon?' vroeg ze lachend.

'Bruce Springsteen. Ze hebben het samen geschreven. Springsteen heeft het nooit zelf opgenomen, maar het staat wel op zijn live-album.'

'Bruce Sprengstien, eh, *laddy*'?

Haar impressie van mijn accent leek eerder op dat van iemand uit Glasgow dan Manchester, maar het ging gepaard met een stralende glimlach.

Ik keek haar zogenaamd beledigd aan.

'Sorry,' zei ze. 'Ik wilde niet onbeleefd zijn. Maar ik vind je accent echt geweldig.'

Ik besloot het risico te nemen zelf onbeleefd te zijn en streek met mijn vinger over mijn linkerwang.

Er volgde een woordeloos gesprek waarbij we ieder over ons

gezicht streken, knikkend en lachend tot ze de boodschap begreep, haar vinger natmaakte, over de verkeerde wang wreef en er toen in slaagde de streep op de juiste wang nog verder uit te smeren.

‘Wacht even,’ zei ik en ik liep naar de bar waar een stapel papieren servetten lag. Toen ik terugliep, besepte ik dat het wel erg stil was geworden, en niet alleen omdat de pianospeler even pauze had genomen. Iedereen – van Shanksy achter de bar tot het stel dat in de deuropening stond met hun jas nog aan – keek naar mij. Naar ons. Ik had er geen behoefte aan om dit toch vrij intieme moment met iedereen te delen, en ook niet om de aandacht te vestigen op het feit dat ze misschien wel had gehuild.

Ik snoot mijn neus in het servet, stopte het in mijn zak en ging weer achter de piano zitten.

‘Goed, “Because the Night”, toch?’

Ze veegde over haar wang met de rug van haar hand en keek de bar rond.

‘Zo is het wel goed,’ zei ik. ‘Het meeste is weg.’

‘Vind je het erg als ik het zing?’

Over het algemeen is het antwoord op ‘Mag ik met de band meezingen?’ een beleefd ‘Nee’, een antwoord gebaseerd op ervaring en het advies van mijn vader. Hij zei altijd dat hij de strikte regel hanteerde dat niemand, maar dan ook echt niemand, mocht meezingen of -spelen met zijn band van dat moment.

‘Ook al komt Eric Clápton binnen en vraagt of-ie mag meespelen, dan nog zeg ik dat-ie moet opdonderen. Want als de barman besluit dat-ie hem beter vindt dan ons, dan mag Clapton daar voortaan optreden en hebben wij niks te eten.’

Hij had deze les over werkzekerheid zo vaak herhaald dat het, ondanks de onwaarschijnlijkheid dat meneer Clapton nog zou nemen met het publiek en de financiële beloning van

de King's Head in Manchester, binnen onze familie uiteindelijk als een waargebeurd verhaal werd verteld.

‘Wist je,’ zei mijn moeder dan, ‘dat je pa ooit eens tegen Eric Clapton heeft gezegd dat-ie kon opdonderen – sorry voor m'n taalgebruik, maar dat zei-ie – zodat-ie zelf aan het werk kon blijven? Da's een goeie les.’

Maar al had mijn vader tegen God zelf gezegd dat hij kon ‘opdonderen’, ik durfde te wedden dat zijn reactie op de jonge vrouw met de grote, bruine ogen hetzelfde zou zijn geweest als die van mij, zelfs zonder de druk van een bar vol mensen die vol verwachting toekeek.

‘Welke toonsoort?’

Ze deed het niet slecht en het publiek was dol op haar. Ik bedoel, echt dól op haar. Ze zong zuiver en ze ging er helemaal voor, maar het was een sexy liedje en ze leek meer op Olivia Newton-John dan Debbie Harry, of Patti Smith.

Maar wat wist ik er nou van? Ze kreeg een staande ovatie en er werd om meer geroepen. Na één optreden van vijf minuten lag het hele publiek aan haar voeten, en ik had daaraan bijgedragen. Ik had geen idee wat hier aan de hand was.

‘Wil je nog iets zingen?’ vroeg ik.

“‘Daydream Believer’?” Ze lachte. ‘Die zanger heeft toch hetzelfde accent als jij? Davy Jones?’

Ze had goede oren. En een indrukwekkende kennis van oude popmuziek.

‘What number is this, Jim?’ deed ik Davy Jones na.

Weer die glimlach: ‘Seven A.’

Een zeer indrukwekkende kennis van oude popmuziek.

‘Ken je “Both Sides Now”?’ vroeg ze.

‘Nooit van gehoord.’

Ik speelde de intro. Dit zou niet zo spannend worden als net, toen ze op een meter afstand hees vroeg: ‘touch me now’. Maar

het liedje van Joni Mitchell kwam waarschijnlijk dichterbij in de buurt bij wat haar zangleraar haar zou aanraden, en ze zong het heel aardig.

Ze had de coupletten over kijken naar de wolken en naar de liefde al gezongen en wilde net beginnen aan het couplet over kijken naar het leven toen een norse, gedrongen man in een blauw streepjespak met rode bretels en gel in zijn haar naast haar kwam staan, brandend van ongeduld. Hij was een jaar of vijfendertig en onnatuurlijk knap, à la Michael Douglas als Gordon Gekko in *Wall Street*.

Ik speelde het laatste refrein nog een keer, waar hij op reageerde met een boze blik en samengeperste lippen, voor het geval dat zijn over elkaar geslagen armen de boodschap niet duidelijk genoeg overbrachten. Zodra ze de laatste regel had gezongen, gooide hij een muntje in de fooienpot. Ik rondde het nummer af en dacht dat het hiermee wel klaar was. Gordon Gekko liep al weg, maar mijn zangeres bleef staan waar ze stond, vlak naast me.

‘Ken je “Angel of the Morning”?’ vroeg ze.

Ik sloeg een A-akkoord aan en keek vragend op om te checken of de toonsoort goed was, want die lag volgens mij aan de bovengrens van haar bereik. Als reactie zong ze de eerste regel a capella.

Ik begon automatisch met mijn hiel te tikken om de maat te tellen. Als je met je tenen tikt, zit het ritme alleen in je voet. Tik je met je hiel, dan voel je het door heel je lichaam. Ik voelde wel meer dan dat. Ze legde haar hand op mijn schouder en tikte zachtjes mee op de maat. Aangezien we niet alleen publiek voor ons hadden, maar overal om ons heen, was het een buitengewoon intiem gebaar, waarmee ze leek te zeggen: het kan me niet schelen wie het ziet, we doen het gewoon, jij en ik, en bedankt dat je er voor me bent en aan mijn kant staat.

Het luide gekuch en de vuile blik van haar oppas zei: nog één noot en ik breek je beide armen.

Ik speelde een ε. We waren tenslotte in een bar in Melbourne, niet in de South Side in Chicago, en de knappe man in pak was geen Leroy Brown.

Hij keek me aan. Mijn zangeres keek me aan. Ze keken elkaar aan. Toen liepen ze naar de deur. Er zat nog steeds een vage zwarte veeg op haar wang.

Ik had ze gewoon moeten laten gaan. Het waren klanten en ze hadden me niet geprovoceerd, behalve met die beledigende fooi.

Het was deels een reactie op de manier waarop hij haar commandeerde, en waarop zij zich gewonnen gaf, slechts een paar minuten nadat ze het lef had gehad een uitdagend liedje te zingen voor een bar vol mensen.

En ik had een rottag gehad op mijn werk. Ik had de bijnaam Seagull gekregen, naar de mop dat consultants net zeemeewen zijn: ze komen aanvliegen, krijsen wild en maken een hoop heisa, schijten iedereen onder en vliegen dan weer weg. Ik had het vast verdiend, deed te hard mijn best om te bewijzen dat het terecht was dat ik drie keer zoveel verdiende als de vaste medewerkers. Op technisch vlak was ik zeker ervaren genoeg, maar als consultant was ik nog een groentje.

En dan was er nog de fooi. Gordon Gekko kon tenslotte niet weten dat ik een goedbetaalde vaste baan had. Misschien liet ik me wel inspireren door mijn overleden vader toen ik hem uitgeleide deed met een Lennon-McCartney-nummer.

‘You’re Going to Lose that Girl’.

Ze draaiden zich allebei om. Het was te donker om hun gezichtsuitdrukking te kunnen zien. Ik moest het liedje wel afmaken, om de schijn op te houden dat mijn liedjeskeuze puur toeval was. Ik moest het verder doorvoeren dan ik van plan was

geweest. Ze bleven allebei in de deuropening staan luisteren terwijl ik zong: 'I'll make a point of taking her away from you, yeah.'

Yeah, yeah, yeah. Uiteindelijk was ik degene die het meisje kwijtraakte.

Hoi, zei het computerscherm.

'Miauw,' zei Elvis terwijl hij langs mijn benen schurkte.

MAM, zei het scherm van mijn telefoon, die op stil stond.

Eén ding tegelijk.

'Ik heb de uitslagen,' zei mijn moeder. 'Ik ben bang dat het slecht nieuws is.'

Na al die jaren wist ik wel beter dan te reageren met iets anders dan een neutraal: 'Geven ze zo laat op de dag nog uitslagen door?' Het was over tien.

'Ik heb ze al uren. Ik wilde je avondeten niet verpesten.'

'O.'

'Ze hebben niets gevonden. Dus we weten nog steeds niet wat het is.'

Het uiten van mijn opluchting omdat mijn moeder geen kanker had zou toch alleen maar leiden tot een preek over misplaatst optimisme, waarschijnlijk geïllustreerd met een verhaal uit mijn jeugd dat ik liever was vergeten.

Hoi stuurde me nog steeds aan. Een link naar mijn verleden en een kans op wat relativering. Meer niet. Ze zat zestienduzend kilometer verderop. Eén drankje kon geen kwaad.

Ik vulde de waterbak van de kat en liep terug naar de computer. Claire was al naar bed.

BEANTWOORDEN.

Hoi. Terwijl mijn vinger boven de muisknop zweefde, zag ik haar weer voor me, zoals ze naast de piano had gestaan en haar zenuwen probeerde te verbergen, met een tranenspoor over

haar wang, terwijl ze mij inlijfde als haar bondgenoot: 'Ik vind je accent echt geweldig.'

BACKSPACE.

Alles kits, lass, typte ik.

VERZENDEN.